

Una dona i programadora musical farta

Laura Duran

Sóc programadora musical, periodista i gestora cultural. Tinc horaris flexibles de dia, de nit i a vegades tots dos alhora. I sí, **sóc mare i em molesten les actituds dels homes i les dones encara masclistes.**

Com és que el 2017 encara hi ha alguns homes, companys de professió, que em pregunten: com pots dedicar-te a aquest sector amb aquests horaris amb dues filles? I com t'ho fas? La meva resposta sempre és: "I tu no tens també fills? I com t'ho fas?".

Per què jo, com a dona, rebo aquesta mena de preguntes sobre conciliació, i ells, els homes en la mateixa situació familiar que jo i amb els mateixos horaris que jo, no les reben?

Com s'atreveixen alguns homes (de qualsevol branca professional) a qüestionar que una dona pugui combinar la seva maternitat amb una feina d'horaris nocturns i flexibles? Per què quan una dona s'ho passa molt bé treballant, com és el meu cas —però molt molt bé, per cert—, és jutjada, sentenciada i etiquetada perquè no és a casa a l'hora de les banyeres? **Per què encara no es jutja els pares que no hi són?**

Per què he d'explicar constantment que —malgrat els estranys horaris— a les set del matí estic preparant esmorzars i fent motxilles, i que vaig més a la sortida de l'escola que cap dels homes que em qüestionen? Per què m'acabo justificant recordant que sóc de les que no fallen mai a les reunions de pares, als concerts de final de curs i a les nits de febres altes?

És profundament trist i decebedor que **a ulls conservadors no es pugui ser una bona mare i una bona professional.** I que sembli evident que una de les dues coses no es fa bé.

Quin frau, el segle XXI.

El mateix personal que m'assenyala per davant i per darrere és el mateix que qüestiona la meva (nostra) feminitat demanant explicacions sobre per què no hi ha dones artistes al cartell del festival on treballo, el CanetRock. **A mi ningú em va contractar per la feina que faig pel fet de ser dona.** Doncs el mateix fem nosaltres: contractem en funció de paràmetres artístics que requereixen el nostre festival, no pas pel sexe que tenen.

El debat sobre "la quota femenina" és complex i admeto que genera controvèrsia. I lògicament **les dones han de tenir més presència als escenaris, però no com a imposició** i fora de context. La quota mal gestionada pot generar rebuig. En altres edicions hem tingut grans dones omplint el Pla d'en Sala, i en les properes en tindrem moltes més, n'estic segura. Però enguany els projectes suggerits no ens han encaixat amb l'estil i els horaris dels quals disposàvem. (No ens oblidem que, per desgràcia, també hi ha encara menys dones que homes que es dediquen al món del 'pop', del 'rock' i del mestissatge).

No ens fariem un favor a nosaltres mateixes si aquesta quota també l'exercíssim malgrat no encaixar en valors tan subjectius com és la relació que té el públic amb un artista. I, de fet, quan ens pregunten "on són les dones al CanetRock", sempre responem: **allí on no solem ser mai: "Dirigint"**.

La meva única contribució a un món amb una mica més de sentit comú és seguir actuant com actuo i treballant del que treballo. I confiar que les meves filles visquin amb la naturalitat que han portat

fins ara les feines que tenim el seu pare i la seva mare. I visquin amb orgull i felicitat qualsevol de les tasques que desenvolupi al llarg de la seva vida. I algun dia els sembli surrealista tot això que estic escrivint ara.

Laura Duran és programadora musical, periodista i gestora cultural.